

Livets väg

nr 17/2022

Jesus sade: Jag är vägen,
sanningen och livet. Ingen
kommer till Fadern utom
genom mig (Joh. 14:6).

Vägen genom Bibeln (6)

Slutet av första Mosebok.

Jakob hade nu blivit gammal och slutet på hans liv närmade sig. Han var 147 år gammal. Då kallade han till sig Josef och bad honom att med en högtidlig ed lova, att Jakob skulle bli begravnen i Kanaans land i samma grav som Abraham och Isak. Där hade också Sara, Rebecka och Lea blivit begravda (1 Mos. 49:31).

Varför var det så viktigt med begravningen i just denna grav? Svaret är att Gud hade lovat att ge Kanaans land åt Abraham och hans efterkommande. Därför ville Abraham inte ta emot erbjudandet av hetiterna att få begrava Sara i en av deras gravar. Nej, Abraham ville köpa ett eget stycke land så att Guds löfte om det utlovade landet skulle få ett insegel eller sigill som en pant på att Israel en gång skulle besitta hela detta land. Så köpte Abraham grottan Makpela av hetiten Efron till ett pris av 400 siklar silver. Det skedde i många vittnens närvaro (1 Mos. 23). Grottan låg i Mamres terebintlund i närheten av staden Hebron.

Graven var således en försäkran om att Abraham, Isak och Jakob och senare även Josef skulle få vila på i utlovade landets jord i väntan på kroppens uppståndelse.

Alltsedan Gud sade till Adam: *Jord är du och jord skall du åter bli* (1 Mos. 3:19) har jordbegravningen varit en viktig sak i

Bibeln. Adam var skapad av ett stycke jord av Gud själv. Sedan kom syndafallet och den jordiska döden och förmultnandet blev en del av syndens straff. Men Gud sände sin Son att dö i vårt ställe. Därför har nu döden och begravningen blivit ett tecken på den kommande uppståndelsen. Som kristna begraver vi därför våra döda i ljuset av Guds ord och löfte. Paulus skriver:

Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. (1 Kor. 15:55ff).

Paulus anspelar här på profeten Jesajas ord: *"Han skall för alltid göra döden om intet"* (25:8), och löftet *"Dina döda må få liv igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vakna upp och jubla, ni som ligger i graven; ty din dag är en ljusets dag, och jorden skall ge igen de avsomnade"* (26:19).

Abraham var en gäst och främling i Kanaans land. Men han hade Guds löfte om att hans efterkommande skulle få äga detta land och att sedan Messias skulle komma som en ättling till Abraham i *just detta land*. Så blev gravplatsen särskilt viktig som en försmak av löftets uppfyllande.

I nya förbundet är *dopet* ett sådant sigill som en pant på det utlovade arvet. I dopet får vi Andens förstling, som sedan fullbordas vid vår död och uppståndelse, då synden för alltid avläggs och vi vid Kristi återkomst får ikläda oss den från synden renade och förhärligade kroppen igen.

Så länge vi vandrar i detta livet i tron på Kristus är vi liksom Abraham *gäster och främlingar* i otrens värld. Men när vi går

Livets väg

Evangeliskt-lutherskt kyrkblad

Nr 17, 18 mars 2022

Red. kyrkoherde Sten Rydh

genom dödens mörker möter vi för alltid det eviga ljuset. Vi får då avkläda oss den gamla syndakroppen men blir samtidigt fullkomligt och slutligt helgade och renade från all synd. Anden behöver då inte längre strida mot köttet. Vi har för alltid fått del av livets ljus och tillståndet mellan döden och uppståndelsen är bara som en ljuvlig sömn då, vi dock är medvetna om att vi är hos Kristus. Och denna tid kommer att snart att följas av kroppens uppståndelse då alla döda kroppar får liv igen. Har vi då trott på Kristus som vår Frälsare får vi med honom gå in i den eviga saligheten med våra egna kroppar, samma kroppar som vi en gång skapades och föddes med, men som nu är för evigt förhärligade.

Så skall vi se patriarkernas gravplats i det utlovade landet som en förebild för vår egen död och uppståndelse. Vår Frälsare, Jesus Kristus, kom som en jude till just detta land. Det var där han vandrade omkring och det var i denna jord han efter sin död på korset begravdes och därifrån han uppstod. Detta tillhör Guds outgrundliga frälsningsväg. Genom tron på Kristus blir vi så inlemmade i det andliga Israel tillsammans med alla troende i alla tider, både från judafolket och från hedningarna. Så är Abraham verkligen också vår andlige Fader, i vars fotspår vi får vandra.

Jakobs välsignelse

Innan Jakob skulle dö välsignade han Josefs två söner, Efraim och Manasse. Josef ville att den äldste, Manasse skulle få den främsta välsignelsen. Men Gud ledde Jakob så att han korsade sina händer och lade den högra handen på Efraim och den vänstra på Manasse. Det står:

Men när Josef såg att hans far lade sin högra hand på Efraims huvud, tyckte han inte om det. Han tog sin fars hand och ville flytta den från Efraims till Manasses huvud. Och Josef sade till

sin far: ”Gör inte så, far. Det här är den förstfödde. Lägg din högra hand på hans huvud.” Men hans far ville inte det. Han sade: ”Jag vet, min son, jag vet. Också från honom ska det komma ett folk, också han ska bli stor. Men hans yngre bror ska ändå bli större än han, och flera folk ska härstamma från honom.” (1 Mos. 48:17-19).

Liksom i Jakobs eget fall är Guds utkorelse outgrundlig. Gud hade sagt till Rebecka att den äldre sonen Esau skulle tjäna den yngre, Jakob. Så blev det också.

Och nu kom den gamle Jakob på liknande sätt att ge Guds välsignelse och utkorelse till den yngre Efraim, som skulle bli det största folket.

Paulus skriver om Guds outgrundliga utkorelse:

Rebecka fick två söner med en och samme man, vår far Isak. Innan barnen var födda och varken hade gjort gott eller ont, sades det till henne: Den äldre ska tjäna den yngre. Guds beslut att välja vem han vill skulle stå fast och inte bero på gärningar utan på honom som kallar. Det står ju skrivet: Jakob älskade jag, men Esau hatade jag. Vad ska vi då säga? Finns det orättfärdighet hos Gud? Verkligen inte! Han säger till Mose: Jag ska vara nådig mot den jag är nådig mot och förbarma mig över den jag förbarmar mig över. Det beror alltså inte på människans vilja eller strävan utan på Guds barmhärtighet. (Rom. 9:10-16)

Gud ville att det utlovade folket skulle bestå av tolv stammar efter Jakobs tolv söner. Vi återkommer till denna indelning längre fram. Nu skall vi bara peka på att också detta var en förebild för nya förbundets tolv apostlar, och i Uppenbarelseboken talas det om den heliga staden med tolv portar där namnen på Israels tolv stammar står skrivna (Uppb. 21:12). Tolvtalet symboliserar här fullkomligheten, då hela den stora skaran av utkorade heliga får stå inför Guds tron i himmelen. Guds utkorelse slår aldrig fel. Det Gud lovade Adam och Eva om säden som skulle söndertrampa ormens huvud har gått i fullbordan. Forts. i nästa nr